

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. F.**, státní příslušnost Ukrajina,
 t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
 234,
 zastoupeného JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou, sídlem 110 00
 Praha 1, Klimentská 36,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE05-PS2-2018

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28.10.2018.
2. Žalobce jednak shrnul průběh předchozích správních řízení, kdy byl nejprve rozhodnutím ze dne 7.7.2018 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, dále bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 7.7.2018 podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 2 let. Uvedl rovněž, že proti rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců se bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.7.2018 č. j. 13 A 79/2018-25 zamítl. Dále konstatoval, že 11.7.2018 v zařízení pro zajištění cizinců podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval také, že usnesením Policie ČR, Ředitelstvím cizinecké policie ze dne 15.8.2018 bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o propuštění ze zajištění podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a namítal nezákonnosti v postupu správního orgánu v souvislosti s jeho žádostí o propuštění ze zajištění. Současně uvedl, že si je vědom toho, že předmětem přezkumu v dané věci je pouze rozhodnutí o opětovném posouzení důvodů zajištění.
3. Žalobce v posuzované věci namítal, že stěžejním argumentem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Tento argument ovšem na jeho případ nedopadá, neboť se nemůže vyhnout správnímu vyhoštění, a to s ohledem na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo již vydáno, bylo dokonce rozhodnuto o oprávněném prostředku, a tudíž je pravomocné. Navíc mu byl uložen trest vyhoštění, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8.7.2018, kterým byl uznán vinným za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Byl mu mimo jiné uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu 3 let a byla stanovena doba, do které je povinen opustit území České republiky. Poznamenal, že ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu by mělo sloužit k zajištění účasti žadatele v tomto řízení. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je obava, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění. Pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nutné, aby správní orgán posoudil to, zda existují objektivní okolnosti spočívající zejména v předchozím jednání cizince. Žalobce namítal, že správní orgán řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu se domnívá, že podání žádosti bylo pouze účelové. Správnímu orgánu také vytkl, že

nezvažoval alternativy k jiným důvodům zajištění, neposoudil jeho osobní, majetkové a rodinné poměry, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností. Za podstatné je třeba dle názoru žalobce považovat také to, že spolupracoval při provádění kontrole v Praze, i když si je vědom toho, že již samotným prokázáním se falešným dokladem je snížena jeho důvěryhodnost v očích správních orgánů. Dle jeho názoru v rozhodnutí zcela chybí posouzení toho, že nikdy nebyl trestně stíhán, ani že nikdy nebyl veden v evidenci nežádoucích osob. Správní orgán neposoudil ani jiné skutečnosti, např. to, zda spolupracoval s policií při provádění kontrole, poukázal na to, že z jeho jednání je od počátku zřejmé, že má vůli se správním orgánem spolupracovat a že žádné nepravdivé údaje již neuvedl.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil nesouhlas s výhradami žalobce. Dle jeho přesvědčení je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelové s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu. Poukázal na to, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7.7.2018 č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území České republiky za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 7.7.2018 kontrolován hlídkou OPKPE a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V. M., státní příslušnost Rumunsko, který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Z tohoto důvodu bylo dne 7.7.2018 zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění a rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 mu bylo uloženo vyhoštění na dobu 2 let a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jednání žalobce bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že nadále nebude respektovat své povinnosti a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Bylo konstatováno, že 7.7.2018 byl zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR, když neoprávněně pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak se vědomě prokazoval padělanými doklady totožnosti a vydával se za občana EU s cílem oklamat při pobytové kontrole policejní orgán a nadále neoprávněně pobývat na území EU. Příslušný správní orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
5. Žalovaný dále uvedl, že z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomenul závěry z rozsudku NSS v Brně č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15.8.2008, podle nichž v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatel hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žalovaný v daných souvislostech odkázal také na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 2.6.2016 ve věci sp. zn. 7 Azs 55/2016, z něhož vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

6. K námitce žalobce, že dostatečně nezvážil alternativy povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s těmito skutečnostmi plně vypořádal v obou rozhodnutích a mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí naprosté nerespektování právního řádu i zákonem uložených povinností, ale také zcela účelové jednání. Žalovaný rovněž poznamenal, že během řízení o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce byl zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, přičemž žalobce sám nic takového netvrdil. Nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění v zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno.
7. O žalobě soud v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 ze dne 7.7.2018 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a žalobce byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že žalobce byl dne 7.7.2018 kontrolován hlídkou OPKPE Praha a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V. M., státní příslušnost Rumunsko, který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem dne 7.7.2018 zahájeno správní řízení o vyhoštění. Rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 ze dne 7.7.2018 bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a dále dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 téhož zákona, žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí se podává, že žalobce porušil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky tím, že se dne 7.7.2018 při pobytové kontrole prokázal dokladem ROU č. X, který byl označen jako celkový padělek a dále porušil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona tím, že pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu minimálně dne 7.7.2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů a porušil rovněž § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona tím, že pobýval na území schengenského prostoru minimálně dne 7.7.2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Ze správního spisu dále plyne, že dne 10.7.2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

10. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.9.2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE05-PS2-2018 žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28.10.2018. Žalovaný vyšel ze zjištění, že výše uvedeným rozhodnutím ze dne 7.7.2018 č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že žalobce byl dne 7.7.2018 kontrolován hlídkou OPKPE a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V. M., který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Dále žalovaný vyšel ze zjištění, že 7.7.2018 bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění žalobce a rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo vyhoštění na dobu 2 let a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Bylo zjištěno, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR tím, že se prokazoval dokladem výše specifikovaným, který byl označen jako celkový padělek, dále porušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona, neboť na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu minimálně dne 7.7.2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů a porušil i § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, neboť na území schengenského prostoru pobýval minimálně dne 7.7.2018, kdy byl zajištěn bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán konstatoval, že svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU žalobce zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak se vědomě prokazoval padělanými doklady totožnosti a vydával se za občana EU s cílem oklamat při pobytové kontrole policejní orgán a nadále neoprávněně pobývat na území EU. Příslušný správní orgán v označené věci dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že žalobce 10.7.2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
11. Soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu se domnívá, že podání žádosti bylo pouze účelové. Uvedená námitka je v rozporu s obsahem spisu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného postiženo není. Jak výše citováno, žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí jednak vyjádřil, z jakých podkladů vycházela. Podklady rozhodnutí a zjištění z nich, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, byla výše citována. Jsou to především zjištění o tom, že žalobce svým jednáním porušoval právní předpisy České republiky, neoprávněně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem. Žalobci pro porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky bylo uloženo správní vyhoštění. Soud má za to, že napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti a žalovaný své úvahy, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem

podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, řádně odůvodnil.

12. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. V daných souvislostech nelze pominout zjištění učiněné správním orgánem v řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 7.7.2018 č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a v jehož průběhu žalobce sdělil správnímu orgánu, že do České republiky přicestoval v prosinci roku 2016 a od té doby je zde nepřetržitě. Požádal-li o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, je z jeho postupu zcela zřejmé, že ve snaze dosáhnout propuštění ze zajištění a vyhnout se realizaci vyhoštění, aby mohl setrvat na území České republiky, resp. Evropské unie, byť nelegálně, využije žalobce jakékoliv možnosti včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na zjištění správního orgánu v rozhodnutí č. j. OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018, která citoval. Soud považuje uvedené posouzení žalovaným s ohledem na skutkové okolnosti případu za dostatečné a věcně správné. Žalobce si nepochybně musel být vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky a vědomě se prokazoval padělaným dokladem. Nelegální pobyt, nerespektování právního řádu České republiky odůvodňují závěr, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu proto i dle názoru soudu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo zcela po právu. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno, a rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného tak nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU.
13. Pro úplnost soud na závěr poznamenává, že žalobce byl zajištěn postupně vydanými správními rozhodnutími, a to na základě dvou různých právních důvodů. Nejprve byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn za účelem správního vyhoštění. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu byl „přezajištěn“ dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Instituty omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a sledují jiný účel. Řízení o udělení mezinárodní ochrany na řízení o správním vyhoštění nenavazuje.
14. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.10.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně